

Milanovi v hrsti akorát vrabec. Ale i to je lepší než holub na střeše, neboť toho bordelu, co po takovém hřivnáči zůstane na chodníku, to je běs.

V ateliéru, kam se po svém rozvodu před mnoha lety nastěhoval, bydlel Milan sám. Jako typický představitel uměleckého cechu se vyznačoval absolutní nepraktičností, což nakonec dohnalo jeho téměř třicetiletou dceru k dobrovolnému přijetí role pečovatelky. Ne snad že by se Milan o sebe nedokázal postarat. Tento podsaditý padesátník se vpravdě dovedl ohánět, když došlo na lámání chleba. Během manželství si však navykl krájet chléb nožem a vůbec přejal spoustu podivných manýrů, jež se s jeho přirozeností ani trochu nespojovaly. Tím se docílilo kompletního popletení, za které by se nemuseli stydět ani v Babylóně. A tak když Johana poprvé spatřila v Milanově příbytku jablka s hruškami, podvědomě to zapůsobilo na její neukojené mateřské pudy a ona časem začala udělovat svému otci lekce z ovocnářství. Milan byl v této věci mizerný student, ale Johanině výpomoci v domácnosti se nebránil. Měl sice jakouž takouž hrdost, ta však ovládala jeho chování pouze ve výjimečných případech. Proč se taky hašteřit kvůli každé prkotině? Koneckonců nešlo tu přece o lelky.

* * *

Ateliér skýtající Milanovi přístřeší svou celkovou rozlohou na první pohled nijak neimponoval. Vysoký strop typický pro budovy v původně industriální čtvrti ovšem umožnil realizaci architektonického vynálezu zvaného loftový byt, díky čemuž obytná plocha výrazně narostla. Milanův domácí život se přesto odehrával výlučně v přízemí a galerii využíval jen – jak jinak než – ke skladování obrazů. Někdo by si pomyslel, že Milanovi dělala chůze do schodů problémy, protože se spokojil

s podpalubím. Ale tak to nebylo. On se pouze nerad díval na svět z patra.

Vysoká okna směřovaná na jih vpouštěla do místnosti po většinu dne dostatek světla, vytvářejíce tím vhodné podmínky pro práci. Svůj hlavní stojan umělec proto umístil na straně severní. Za stojanem se povalovala hromada rámu a čistého plátna, napravo se nacházel stolek s malířskými potřebami a nalevo menší stojan s nedokončeným obrazem, s nímž si Milan už pár let nevěděl rady. Zničit ho mu ale bylo líto. Chtěl mu ještě dát šanci, neboť v něm tušil cosi speciálního, i když nevěděl přesně co. Obraz tak dál trpělivě čekal na svou chvíli. Západní stěnu pokrývalo několik děl, zejména z umělcových studentských let, jež získala pro Milana osobní význam, kvůli čemuž je odmítal prodat. Uprostřed místnosti stála rozlehlá postel s hlavou směrem k oknu, aby z ní malíř dobře viděl na stojan, a udržoval si takto o své rozdělané práci přehled. Mezi postelí a okny trůnilo ošoupané kožené křeslo s hadrovým přehozem, jež Milan využíval jako myslivecký posed pro přemýšlení vsedě. Také odtud lovil lelky, ale jelikož „lovecký posed“ zní příliš vulgárně, přidržme se raději vznešenějšího termínu implikujícího duševní činnost – ať už je tato u dnešních myslivců sebevzácnější.

Vchod do bytu byl chytře umístěn na východ, což umožnilo sloučení vstupní i výstupní funkce do jednoho objektu. Tím se ušetřilo za druhé dveře, a další architektonický zázrak byl na světě. Kvůli takovýmto inovacím nechybělo mnoho, aby Milan našel v poště vyhošťovací dopis od Organizace pro ochranu kulturního dědictví. Prozatím se však ony vzácnosti dařilo před úředníky tajit a Milanovi zůstávala střecha nad hlavou. Nad vchodem i východem se rozprostírala loftová galerie, pod níž se kromě hlavních dveří nacházel i titěrný kuchyňský kout a malá koupelna. Nikoho už asi nepřekvapí, že